

(підпис)

II

(Акти, необов'язкові до опублікування)

РАДА

ДИРЕКТИВА РАДИ

від 9 листопада 1987 року

про доступ до професійної діяльності оператора перевезень товарів національними і міжнародними водними шляхами, а також про взаємне визнання дипломів, сертифікатів та інших офіційних посвідчень кваліфікації для її здійснення

(87/540/ЄЕС)

РАДА ЄВРОПЕЙСЬКИХ СПІВТОВАРИСТВ,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейського Економічного Співтовариства, зокрема його статтю 75,

Беручи до уваги пропозицію Комісії ⁽¹⁾,

Беручи до уваги висновок Європейського Парламенту ⁽²⁾,

Беручи до уваги висновок Економічно-соціального комітету ⁽³⁾,

Оскільки організація ринку транспортного сектору є однією з необхідних передумов реалізації єдиної транспортної політики, передбаченої Договором;

Оскільки ухвалення інструментів, спрямованих на узгодження умов доступу до професійної діяльності оператора перевезень, ймовірно сприятиме досягненню свободи надання послуг та дієвій реалізації права заснування перевізника;

Оскільки необхідно передбачити обов'язкове введення спільних правил, що регулюють доступ до професійної діяльності оператора перевезень товарів водними шляхами у національних та міжнародних транспортних операціях, з метою підвищення рівня кваліфікації перевізників; оскільки таке підвищення, ймовірно, сприятиме оздоровленню ринку, усуваючи структурні надлишкові потужності та вдосконалюючи якість наданих послуг, в інтересах користувачів, перевізників та економіки в цілому.

Оскільки виконання Директиви Ради 74/561/ЄЕС від 12 листопада 1974 року про доступ оператора дорожніх вантажних перевезень до професійної діяльності у національних та міжнародних транспортних операціях ⁽⁴⁾ і Директиви Ради 77/796/ЄЕС від 12 грудня 1977 року щодо взаємного визнання дипломів, сертифікатів та інших посвідчень формальних кваліфікацій для операторів вантажних перевезень і операторів пасажирського дорожнього транспорту, у тому числі інструментів, спрямованих на результативне заохочення цих операторів реалізовувати їхнє право на свободу заснування ⁽⁵⁾, дозволило досягти позитивних результатів;

Оскільки правила, що регулюють доступ до професійної діяльності оператора перевезень товарів водними шляхами, повинні, відповідно, поширюватися принаймні на професійну компетентність перевізника; оскільки держави-члени також можуть забезпечувати виконання або встановлювати

⁽¹⁾ ОВ № С 351, 24.12.1983, с. 5.

⁽²⁾ ОВ № С 172, 02.07.1984, с. 8.

⁽³⁾ ОВ № С 248, 17.09.1984, с. 40.

⁽⁴⁾ ОВ № L 308, 19.11.1974, с. 18.

⁽⁵⁾ ОВ № L 334, 24.12.1977, с. 37.

II

(Акти, необов'язкові до опублікування)

РАДА

ДИРЕКТИВА РАДИ

від 9 листопада 1987 року

про доступ до професійної діяльності оператора перевезень товарів національними і міжнародними водними шляхами, а також про взаємне визнання дипломів, сертифікатів та інших офіційних посвідчень кваліфікації для її здійснення

(87/540/ЄЕС)

РАДА ЄВРОПЕЙСЬКИХ СПІВТОВАРИСТВ,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейського Економічного Співтовариства, зокрема його статтю 75,

Беручи до уваги пропозицію Комісії ⁽¹⁾,

Беручи до уваги висновок Європейського Парламенту ⁽²⁾,

Беручи до уваги висновок Економічно-соціального комітету ⁽³⁾,

Оскільки організація ринку транспортного сектору є однією з необхідних передумов реалізації єдиної транспортної політики, передбаченої Договором;

Оскільки ухвалення інструментів, спрямованих на узгодження умов доступу до професійної діяльності оператора перевезень, ймовірно сприятиме досягненню свободи надання послуг та дієвій реалізації права заснування перевізника;

Оскільки необхідно передбачити обов'язкове введення спільних правил, що регулюють доступ до професійної діяльності оператора перевезень товарів водними шляхами у національних та міжнародних транспортних операціях, з метою підвищення рівня кваліфікації перевізників; оскільки таке підвищення, ймовірно, сприятиме оздоровленню ринку, усуваючи структурні надлишкові потужності та вдосконалюючи якість наданих послуг, в інтересах користувачів, перевізників та економіки в цілому.

Оскільки виконання Директиви Ради 74/561/ЄЕС від 12 листопада 1974 року про доступ оператора дорожніх вантажних перевезень до професійної діяльності у національних та міжнародних транспортних операціях ⁽⁴⁾ і Директиви Ради 77/796/ЄЕС від 12 грудня 1977 року щодо взаємного визнання дипломів, сертифікатів та інших посвідчень формальних кваліфікацій для операторів вантажних перевезень і операторів пасажирського дорожнього транспорту, у тому числі інструментів, спрямованих на результативне заохочення цих операторів реалізовувати їхнє право на свободу заснування ⁽⁵⁾, дозволило досягти позитивних результатів;

Оскільки правила, що регулюють доступ до професійної діяльності оператора перевезень товарів водними шляхами, повинні, відповідно, поширюватися принаймні на професійну компетентність перевізника; оскільки держави-члени також можуть забезпечувати виконання або встановлювати правила, що регулюють позитивну ділову репутацію та фінансовий стан перевізника;

Однак, оскільки не існує потреби у включенні у спільні правила, встановлені цією Директивою, деяких видів діяльності щодо перевезення, що мають незначний вплив на економіку, та оскільки перевезення за власний рахунок за означенням не є частиною цих правил; оскільки також доцільно передбачити

⁽¹⁾ ОВ № С 351, 24.12.1983, с. 5.

⁽²⁾ ОВ № С 172, 02.07.1984, с. 8.

⁽³⁾ ОВ № С 248, 17.09.1984, с. 40.

⁽⁴⁾ ОВ № L 308, 19.11.1974, с. 18.

⁽⁵⁾ ОВ № L 334, 24.12.1977, с. 37.

можливі винятки зі сфери застосування цієї Директиви для перевізників, що здійснюють діяльність на судноплавних водних шляхах винятково в межах їхньої території, яка не має сполучення з мережею водних шляхів іншої держави-члена;

Оскільки існує потреба у взаємному визнанні дипломів, сертифікатів та інших офіційних посвідчень кваліфікації для здійснення видів діяльності, на які поширюється дія цієї Директиви, з метою сприяння дієвій реалізації права заснування;

Оскільки держава-член ведення діяльності зобов'язана визнавати сертифікат професійної компетентності, виданий відповідно до положень цієї Директиви про доступ до професійної діяльності оператора перевезень, як достатній доказ;

Оскільки держави-члени, які висувають до внутрішніх операторів певні вимоги щодо позитивної ділової репутації та фінансового стану, зобов'язані визнавати пред'явлення відповідних документів, виданих компетентним органом у державі походження перевізника або його попереднього заснування, як достатній доказ щодо операторів ринку інших держав-членів;

Оскільки надалі цю Директиву необхідно також застосовувати у питанні щодо найманих осіб, на яких поширюється дія Регламенту Ради (ЄЕС) № 1612/68 від 15 жовтня 1968 року про свободу пересування робочої сили в межах Співтовариства⁽⁶⁾, у разі надання державами-членами доступу до професійної діяльності відповідно до цієї Директиви або його реалізації такими особами залежно від рівня володіння професійними знаннями та навичками,

УХВАЛИЛА ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

ГЛАВА I

Терміни, означення та сфера застосування

Стаття 1

1. Доступ до професійної діяльності оператора перевезень товарів національними і міжнародними водними шляхами регулюють положення, ухвалені державами-членами відповідно до спільних правил, встановлених цією Директивою.

2. Для цілей цієї Директиви:

— «діяльність оператора перевезень товарів внутрішніми водними шляхами» означає види діяльності, які здійснюють будь-які фізичні особи або підприємства у сфері перевезення товарів внутрішніми водними шляхами за наймом або за винагороду, навіть якщо цей вид діяльності не здійснюють на регулярній основі,

— «підприємство» означає компанії або фірми у значенні, наведеному в статті 58 Договору, а також групи чи кооперативи операторів, метою яких є отримання пропозицій від судових агентів для їх розподілу серед членів такої групи або кооперативу, незалежно від того, чи є такі групи або кооперативи юридичними особами.

Стаття 2

Цю Директиву не застосовують до фізичних осіб або підприємств, діяльність яких спрямована на здійснення перевезень товарів внутрішніми водними шляхами з використанням суден з дедвейтом на максимальну осадку, що не перевищує 200 тонн.

Держави-члени можуть зменшити це обмеження для всіх або деяких транспортних операцій або окремих категорій транспорту.

Цю Директиву також не застосовують до фізичних осіб або підприємств, що здійснюють поромні перевезення.

ГЛАВА II

Доступ до професійної діяльності оператора перевезень

Стаття 3

1. Фізичні особи або підприємства, які бажають здійснювати діяльність на ринку перевезень товарів водними шляхами, повинні відповідати вимогам професійної компетентності, навіть якщо вони є членами групи або кооперативу операторів у значенні статті 1(2) або здійснюють діяльність лише впродовж певного періоду часу як субпідрядники іншого підприємства водного транспорту.

⁽⁶⁾ ОВ № L 257, 19.10.1968, с. 2.

Якщо заявник є фізичною особою, яка не відповідає такій вимозі, тим не менш, компетентні органи мають право надати йому дозвіл на здійснення перевезень товарів водними шляхами за умови зазначення іншої особи, яка відповідає вимозі та фактично здійснює управління транспортними операціями на постійній основі.

Якщо заявник є підприємством у значенні статті 1(2), одна з фізичних осіб, яка фактично здійснює управління транспортними операціями підприємства на постійній основі, повинна відповідати вимогам професійної компетентності.

2. Вимога професійної компетентності передбачає відповідність стандарту кваліфікації, ухваленому органом влади або органом, уповноваженим для цього кожною державою-членом, з навчальних дисциплін, перелік яких наведено в додатку. Необхідні знання можна отримати шляхом проходження курсів або на основі практичного досвіду роботи в транспортній компанії, або шляхом поєднання цих двох можливостей. Держави-члени можуть звільнити володільців деяких дипломів від необхідності підтверджувати рівень знань з навчальних дисциплін, наведених у додатку і зазначених у дипломах.

Після перевірки володіння відповідними знаннями органи влади або органи, вказані в першому підпараграфі, видають сертифікат.

3. Після консультації з Комісією, держава-член має право звільнити від застосування цієї Директиви перевізників, які працюють на судноплавних водних шляхах винятково у межах своєї території, що не має сполучення з мережею водних шляхів іншої держави-члена. Набуття практичного досвіду в транспортній компанії, звільненій від застосування цих умов, не надає права на отримання сертифікату, зазначеного у параграфі 2.

Стаття 4

1. Держави-члени встановлюють умови, за якими, як відступ від статті 3(1), транспортна компанія має право здійснювати тимчасову діяльність протягом щонайбільше одного року; цей період може бути продовжено не більше ніж на шість місяців у окремих, належним чином обґрунтованих, випадках, у випадку смерті або фізичної недієздатності чи неправоздатності фізичної особи, яка прагне здійснювати діяльність на ринку перевезень, або фізичної особи, на яку поширюються положення статті 3.

2. При цьому, компетентні органи держав-членів мають право, як виняток, надати в окремих випадках дозвіл на управління підприємством особі, яка не відповідає вимозі професійної компетентності, як вказано у статті 3, проте, яка має щонайменше три роки практичного досвіду щоденного управління таким підприємством.

Стаття 5

Фізичних осіб, які надають докази щодо законного здійснення діяльності на ринку перевезень товарів національними і міжнародними водними шляхами у державі-члені до 1 липня 1990 року, необхідно, в цілях отримання сертифікату, як вказано в статті 3(2), звільнити від обов'язку доводити свою відповідність вимогам, встановленим зазначеною статтею.

Стаття 6

1. Необхідно надати мотивоване пояснення щодо будь-якого рішення відхилити заявку на отримання доступу до професійної діяльності оператора перевезень товарів водними шляхами, яке приймають компетентні органи держав-членів відповідно до інструментів, ухвалених на підставі цієї Директиви.

2. Держави-члени повинні забезпечити відкликання компетентними органами дозволу здійснювати діяльність на ринку перевезень товарів водними шляхами, якщо буде виявлено, що вимогу, встановлену статтею 3, більше не виконують, за умови надання, залежно від випадку, достатнього часу для працевлаштування іншої особи.

3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб вказані в цій Директиві фізичні особи та підприємства мали можливість захистити свої інтереси за допомогою відповідних засобів у випадках прийняття рішень відповідно до параграфів 1 і 2.

ГЛАВА III

Взаємне визнання дипломів, сертифікатів та інших офіційних посвідчень кваліфікації

Стаття 7

Держави-члени повинні визнавати сертифікати, вказані у другому підпараграфі статті 3(2), видані іншою державою-членом, як достатній доказ професійної компетентності.

Стаття 8

1. Якщо держава-член висуває до внутрішніх операторів певні вимоги, наприклад, щодо позитивної ділової репутації або відсутності банкрутства, така держава повинна визнати як достатній доказ, щодо внутрішніх операторів інших держав-членів, із дотриманням параграфів 2 і 3, витяг з судових матеріалів або, за його відсутності, рівнозначний документ, виданий компетентним судовим або адміністративним органом у країні походження перевізника або його попереднього заснування, що посвідчує відповідність цим умовам.

2. Якщо держава-член висуває до внутрішніх операторів певні вимоги, наприклад, щодо позитивної ділової репутації, а доказ про виконання таких вимог неможливо надати за допомогою документа, вказаного в параграфі 1, така держава повинна визнати як достатній доказ, щодо внутрішніх операторів інших держав-членів, довідку, видану компетентним судовим або адміністративним органом у державі походження або попереднього заснування, що посвідчує відповідність таким вимогам. Такі довідки повинні стосуватися спеціальних випадків, що підлягають відповідному розгляду державою перебування.

3. Якщо держава походження або попереднього заснування не видає документ, необхідний відповідно до параграфів 1 і 2, такий документ можна замінити заявою під присягою або офіційною заявою відповідної особи у присутності представників компетентних судових або адміністративних органів або, за необхідності, у присутності нотаріуса у державі походження або попереднього заснування; такий орган або нотаріус видає довідку, що засвідчує справжність заяви під присягою або офіційної заяви. Заяву про відсутність банкрутства подібним чином можна зробити в присутності представників компетентних професійних органів у тій самій державі.

4. Документи, які видають відповідно до параграфів 1 і 2, необхідно видавати не раніше, ніж за три місяці до моменту їх пред'явлення. Цю умову також необхідно застосовувати до заяв, оформлених відповідно до параграфа 3.

Стаття 9

1. Якщо держава-член висуває певні вимоги до фінансового стану внутрішніх операторів, і необхідно надати довідку як доказ, така держава повинна вважати відповідні довідки, видані банками у державі походження або попереднього заснування, або іншими органами, призначеними такою державою, як рівноцінні довідкам, виданим на її власній території.

2. Якщо держава-член висуває до внутрішніх операторів певні вимоги, наприклад, до фінансового стану, а доказ про виконання таких вимог неможливо надати за допомогою документа, вказаного в параграфі 1, така держава повинна визнати як достатній доказ, щодо внутрішніх операторів інших держав-членів, довідку, видану компетентним судовим або адміністративним органом у державі походження або попереднього заснування, що посвідчує відповідність таким вимогам. Такі довідки повинні стосуватися спеціальних випадків, що підлягають відповідному розгляду державою перебування.

Стаття 10

Статті 7, 8 і 9 також застосовують до громадян держав-членів, яких, відповідно до Регламенту (ЄС) № 1612/68, необхідно вважати найманими працівниками сфери діяльності, вказаної у статті 1 цієї Директиви.

ГЛАВА IV

Прикінцеві положення

Стаття 11

1. Держави-члени ухвалюють інструменти, необхідні для виконання цієї Директиви, до 30 червня 1988 року. Вони негайно інформують про це Комісію.

Вони забезпечують проведення первинної перевірки стандартів кваліфікації, вказаних у статті 3, до 1 червня 1990 року.

2. Держави-члени передають Комісії тексти основних положень національного законодавства, ухваленого у сфері регулювання цієї Директиви.

Стаття 12

Цю Директиву адресовано державам-членам.

Вчинено у Брюсселі 9 листопада 1987 року.

За Раду

Президент

В. НААКONSEN

ДОДАТОК

ПЕРЕЛІК НАВЧАЛЬНИХ ДИСЦИПЛІН, ВКАЗАНИХ У СТАТТІ 3(2), ЩОДО ЯКИХ НЕОБХІДНО НАДАТИ ДОКАЗ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ

Знання, які необхідно врахувати для визнання професійної компетентності, повинні стосуватися принаймні навчальних дисциплін, наведених у переліку нижче. Їх необхідно детально описати, а також означити або затвердити національними компетентними органами. Навчальна дисципліна повинна бути доступною для засвоєння особами, освітній рівень яких відповідає рівню загальноосвітньої обов'язкової освіти.

А. Навчальні дисципліни, задовільне знання яких є обов'язковим для перевізників, що планують здійснювати винятково внутрішні транспортні операції

1. *Право*

Основи цивільного права, торгового, соціального та податкового законодавства, знання яких є необхідними для здійснення діяльності, зокрема:

- контракти в цілому,
- договори на надання транспортних послуг, зокрема, відповідальність перевізника (характер і обмеження),
- комерційні компанії,
- бухгалтерський облік,
- нормативні положення щодо трудових відносин та соціального забезпечення,
- податкова система.

2. *Торгове та фінансове управління підприємством*

- форми платежів та фінансування,
- обчислення собівартості,
- система цін і умов здійснення перевезень,
- комерційно-господарський облік,
- страхування,
- рахунки-фактури,
- транспортні агенти.

3. *Доступ до ринку*

- положення щодо початку та ведення підприємницької діяльності,
- системи фрахтування,
- супровідна документація.

4. *Технічні стандарти та технічні аспекти діяльності*

- технічні характеристики суден,
- вибір суден,
- реєстрація,
- дні простою та плата за простій.

5. *Безпека*

- закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення про рух водними шляхами,
- запобігання нещасним випадкам і заходи, які необхідно вжити у разі їх виникнення;

В. Навчальні дисципліни, знання яких є обов'язковим для перевізників, що планують здійснювати міжнародні транспортні операції.

- навчальні дисципліни, наведені у частині А,
- положення, застосовні до перевезень водними шляхами між державами-членами, а також між Співтовариством і країнами, що не є членами, які походять з національного законодавства, стандартів Співтовариства, а також міжнародних конвенцій і угод, зокрема про фрахтування, ціноутворення і умови перевезення,
- митні порядки і процедури,
- основні правила дорожнього руху в державах-членах.